

Z obsahu:

**Matka jednoty
a naděje**

Jan Pavel II. při
generální audienci
12. listopadu 1997
– strana 2 –

Boží sociální soud

Každému věřícímu
je jasné, že v hodině
smrti stane před
Boží soudnou stoli-
cí. Toto setkání
rozhodne o jeho
věčné spáse...
– strana 4 –

**Čtyři stupně
k obrácení (1)**

Předčasný předvá-
noční humbuk
v médiích a obcho-
dech převrací cha-
rakter adventní
doby...
– strana 5 –

**Ježíš Kristus včera,
dnes a navěky**

Příprava na Velké
jubileum roku 2000
– strana 11 –

**Pastýřský list
pro první neděli
adventní**

– strana 12 –

*Spása všech lidí
všech dob
se rozhoduje
v Ježíši Kristu...
(str. 4)*

Plastika Krista z auly Pavla VI. ve Vatikánu

Matka jednoty a naděje

Po výkladu o vztazích Panny Marie k církvi II. vatikánský koncil s radostí konstatuje, že Pannu Marii uctívají i křesťané, kteří nepatří do katolického společenství. Pro tento posvátný sněm je velkou radostí a útěchou, že ani mezi odloučenými bratry nechybí ti, kteří Matce Pána a Spasitele vzdávají patřičnou úctu, jak čteme v *Lumen gentium*. Proto také můžeme říci, že Mariino všeobecné mateřství, i když ještě více odhaluje bolestná rozdělení mezi křesťany, je **velkým znamením naděje pro cestu ekumenismu**.

Protestanti a Maria

Mnohá protestantská společenství se vzhledem ke svému zvláštnímu pojetí milosti a eklesiologie stavěla proti nauce o Marii a proti mariánské úctě. Zastávala názor, že Mariina spolupráce na díle spásy poškozuje Kristovo jediné prostřednictví. Z jejich hlediska jako by mariánská úcta dělala téměř konkurenci úctě patřící Synu. Nicméně v poslední době prohloubení poznatků o názorech prvních reformátorů odhalilo mnohem otevřenější postoje vůči katolickému učení. Luther ve svých spisích projevuje například lásku a úctu k Panně Marii a velebí ji jako vzor veškeré ctnosti. Zastává se vynikající svatosti Matky Boží a někdy mluví i o výsadě neposkvrněného početí a sdílí také s některými reformátory víru v Mariino trvalé panenství. Studium Lutherových a Kalvínových názorů, jakož i rozbor určitých textů křesťanů-evangelíků přispěly k tomu, že někteří protestanti a anglikáni znovu věnují pozornost různým tématům mariologického učení. Někteří dospěli k postojům velmi blízkým katolickým stanoviskům, pokud se týká základního učení o Panně Marii, jako je božské mateřství, panenství, svatost a duchovní mateřství. Zájem o zdůraznění hodnoty přítomnosti ženy v církvi prospívá úsilí **uznat Mariinu úlohu v dějinách spásy**. Všechny tyto poznatky představují současně důvody k naději pro další ekumenickou cestu.

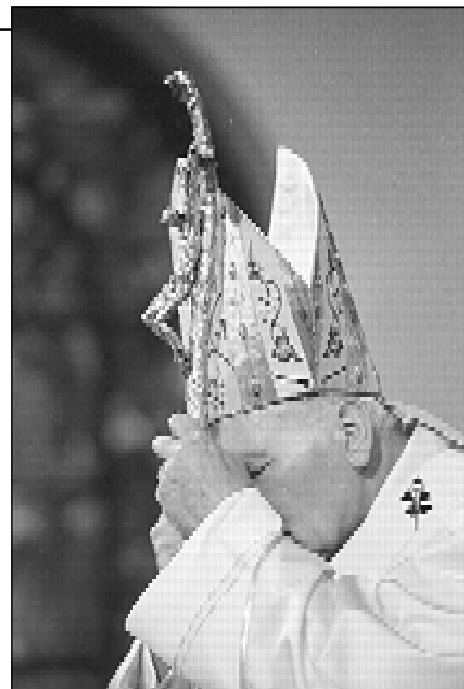
Společně s pravoslavnými

Katolíci mocně touží po tom, aby mohli sdílet se všemi bratry v Kristu radost vyvě-

rající z Mariiny přítomnosti v životě podle Ducha. Koncil připomíná mezi bratřimi, kteří Matce Páně a Spasitele vzdávají patřičnou úctu, zvláště východní křesťany, kteří se s námi spojují s vroucím nadšením a oddaným srdcem v uctívání Bohorodičky, vždy Panny. Jak vyplývá z četných projevů kultu, úcta k Panně Marii představuje významný prvek spojující společenství katolíků a pravoslavných. Nicméně zůstávají některé neshody ohledně pravdy víry o neposkvrněném početí a nanebevzetí, přestože tyto pravdy byly původně vysvětlovány právě některými východními teology. Stačí pomyslet na velké spisovatele jako Řehoř Palmas, Mikuláš Kabasilas nebo Jiří Scholarios. Nicméně tyto neshody týkající se snad spíše formulace než obsahu nesmí dát zapomenout na společnou víru v Mariino božské mateřství, v její trvalé panenství, v její dokonalou svatost a v její mateřskou přímiluvu u Syna.

Vytrvalá Přímiluvkyně

Jak připomněl II. vatikánský koncil, vroucí nadšení a oddané srdce spojují pravoslavné a katolíky v úctě k Matce Boží. Na konci *Lumen gentium* koncil vybízí svěřit Panně Marii jednotu všech křesťanů. Všichni, kdo věří v Krista, necht' ustavičně přednášejí Matce Boží a Matce lidí své prosby, aby ona, která **svými modlitbami pomáhala prvotní církvi**, také nyní, když je vyvýšena v nebi nad všechny svaté i anděly, ve společenstvích svatých se přimlouvá u svého Syna. Jako v prvotním společenství Mariina přítomnost podporovala svor-

nost srdcí, kterou modlitba upevňovala a zviditelňovala, tak mnohem důvěrnější vztah k té, kterou sv. Augustin nazývá Matkou jednoty, bude moci vést křesťany k tomu, aby se těšili z tolik očekávaného daru ekumenické jednoty. Naše vytrvalé modlitby se obracejí ke svaté Panně, aby i dnes svou **přímiluvou dosáhla smíření a plného společenství** všech, kdo věří v Krista, jako na počátku podporovala cestu prvního křesťanského společenství spojeného v modlitbě a hlásání evangelia.

Důvěra v Matku všech lidí

Maria, Matka všech lidí, zná dobře potřeby a touhy lidstva. Koncil jí zvláště prosí, aby se přimlouvá, aby se všechny rodiny národů, ať už mají čest nazývat se křesťanskými, nebo dosud svého Spasitele neznají, **šťastně spojily v míru a svornosti v jeden Boží lid** ke slávě Nejsvětější a nerozdílné Trojice. Mír, svornost a jednota, předmět naděje církve i lidstva, se zdají ještě vzdálené. Nicméně jsou **darom Ducha, o který je nutno neustále prosit**, a to tak, že lidé **vstoupí do Mariiny školy** a budou důvěřovat v její přímiluvu. Takovou prosbou křesťané sdílejí očekávání té, která je naplněna ctností naděje a posílje Církev na pouti k budoucnosti u Boha. Když Panna Maria osobně dosáhla blaženosti, protože *uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána* (srov. Lk 1,45), doprovází věřící a celou církev, aby byli pro svět uprostřed radostí i protivnosti současného života opravdovými proroky naděje, která nezklame.

Podle Rádia Vatikán
Mezititulky a zdůraznění redakce Světla

Moravské poutníky, kteří se zúčastnili dnešní generální audienci, pozdravil Svatý otec těmito slovy:

Milí farníci z Kroměříže! Aby všichni byli jedno, tato Ježíšova prosba při poslední večeři nedovoluje smířit se s rozdělením křesťanů. Právě na prahu třetího tisíciletí roste její naléhavost. Až k hrdinství ji chápal, hlásal a žil mladý arcibiskup Josafat Kuncevič a 12. 11. 1623 prolil pro ni svou krev. Svědectví mučedníka jednoty východních křesťanů s Petrovým stolcem nás strhuje k následování i na konci dvacátého století. K tomu z celého srdce žehnám vám i vašim drahým ve vlasti. Chvála Kristu !

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 33,14–16

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy splním sliby, které jsem dal o Izraelovu a o Judovu domu. V ty dny, za toho času vzbudím Davidovi zákonitý výhonek, který bude uskutečňovat právo a spravedlnost na zemi. Za těch dnů dojde Juda spásy a Jeruzalém bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. čtení 1 Sol 3,12–4,2

Bratři!
Ať ve vás Pán rozhojňuje stále více lásku jednoho k druhému i ke všem lidem, jako ji i my máme k vám. Ať posilní vaše srdce, abyste byli bezúhonní a svatí před Bohem, naším Otcem, až přijde náš Pán Ježíš se všemi svými svatými. Nakonec pak vás, bratři, prosíme a napomínáme v Pánu Ježíši: jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu, a jak i žijete, tak ať v tom vynikáte ještě více. Víte přece, které příkazy jsme vám dali z moci Pána Ježíše.

Evangelium Lk 21,25–28.34–36

Ježíš řekl svým učedníkům:
„Budou znamení na slunci, na měsíci i na hvězdách, na zemi úzkost národů, bezradných nad hukotem a příbojem moře; lidé budou umírat strachem a očekáváním toho, co přijde na celý svět, neboť hvězdný svět se zachvěje. A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblaku s velikou mocí a slávou. Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení. Dejte si pozor, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a pozemskými starostmi, aby vás den (soudu) nezastihl znenadání jako léčka; přijde totiž na všechny, kdo přebývají na celé zemi. Proto bděte a modlete se v každé době, abyste mohli všemu tomu, co se má stát, uniknout a obstát před Synem člověka.“

Myšlenka na neděli

PÁN PŘIJDE

Zamyšlení nad úryvkem Lk 21,25–36

Zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení.

Dobře se připrav, má duše, na dnešní setkání s Ježíšem. To, o čem dnes promlouvá, lidé neradi slyší. Mluví o tom, že jdeme vstříc konečné katastrofě. Jeho scénář budoucí zkázy a zpusťování tě však nemá deprimovat, ale naopak povzbudit. Zničení světa má vyústit v **dokonalou radost**. Zdá se ti to nepochopitelné? To podstatné, o co jde tvému Pánu, není konec a zmar, nýbrž tvé **vykoupení**. Pokus se domyslet význam toho slova. **Vykoupený** je ten, za koho někdo zaplatil potřebnou cenu, aby jej zbavil stavu otroctví. Nemá ti hrozit záhuba, ale naopak **osvobození**. Proto tě Ježíš vybízí, aby ses *vzpřimila a pozvedla hlavu*.

Chceš se zeptat, zda to není nedorozumění? Nezdá se ti, že bys žila v nějakém otroctví? Nedomnívej se, že nejhorším otroctvím je situace, kdy jsi násilím nucena dělat to, co sama vůbec nechceš. I v takovém otroctví si můžeš být stále vědoma své důstojnosti. Nejtěžší je to otroctví, ve kterém jsi tak zotročena, že již sama dokonce ráda a se zalíbením děláš to, co tě ponižuje a zotročuje, když si zakládáš na své závislosti, takže zcela zapomínáš i na svůj původ i na svůj cíl. Takto zotročená jsi oloupena o *bdělost*, nevnímáš ani svůj ponižující stav ani své smrtelné ohrožení, neuvědomuješ si míru své *nestřídmosti*, s jakou se neuváženě a nebezpečně přejíždáš vším tím, co ti podsouvá svět a po čem nepřiměřeně prahne tvoje tělo. Nechť se svými pouty ani svou klecí, třeba jsou i zlaté. *Jsi zrozena k větším věcem*. Jsi stvořena ke svobodě.

Právě v zájmu svobody Ježíš mluví zcela jasně o tom, že zotročující svět, kterého si lidé tak cení, se zhroutí. Může se zhroutit v každém okamžiku kterákoliv jeho část i svět celý, ta zkáza může na tebe *padnout znenadání jako past*. Nespolehej na to, že čas i místo takové katastrofy je někde daleko. Vnímej stále častější zprávy o neštěstích vzdálených i blízkých, hromadných i osobních jako důrazná upozor-

nění na reálné ohrožení. Ztráta toho, co pomíjí, je pak tím bolestnější, čím více vrostlo tvé srdce do těchto věcí. Překvapení je tím úděsnější, čím méně s ním počítáš. Ušetři si nejtrpčí rozčarování, které si sama můžeš připravovat už jen tím, že si je nepřipouštíš.

Měj za bezpečné jen to, co je jisté, a tím je **blízký Pánův příchod**. Nezáleží vůbec na tom, zda jeho rozhodující návrat zažiješ spolu se zbytkem lidstva posledních dnů, anebo daleko předtím, zda zcela sama, či spolu s jinými. Ať tomu bude tak či onak, rozhodovat bude, jak jsi na jeho příchod připravena osobně ty sama, zda jej toužebně uvítáš, nebo se ho vyděsíš. Ježíš za tebou nechce přijít, aby tě zaskočil. Chce tě přece **vykoupit** ze vší otrocké závislosti. *Jeho jednání je jen láska a věrnost*⁽¹⁾. Proto ve své vstřícnosti a dobrotě **předchází sám sebe**. Přichází za tebou již nyní tolika způsoby: přichází o svátečních dnech milosti, přichází za tebou se svým slovem, je k tobě dokonce ochoten přicházet **osobně i každý den**. Chce k tobě více než přicházet, **chce být stále s tebou a důvěrně se s tebou stýkat⁽¹⁾. Vzdálenost, která tě od něho dělí, to je ve skutečnosti míra, jakou si ty sama nepřeješ, abys byla u něho a s ním a v něm, protože se lépe cítíš ve světě a se světem. Můžeš vůbec sama sobě odpovědět, proč mu uhýbáš? Bolí tě, když se máš rozloučit s tím, co pomíjí, a že se sama vzdaluješ od **věčné Lásky**, to tě nebolí? Děsíš se, že by se ti mohl zhroutit tvůj pracně vypiplaný svět, a možnosti, že se zhroutí jediný smysl a cíl tvé existence, se neděsíš?**

Možná, že tento advent je Ježíšovo poslední zaklepání, abys *vystřízlivěla a probudila se, vzpřimila se a pozvedla hlavu od starostí o živobytí*. Poslechni jej alespoň v jednom: *začni prosit v každý čas*. Pokus se alespoň o náznak pokory. *On vede pokorné k správnému jednání, pokorné učí své cestě*.⁽²⁾ Neboj se, že budeš bezdomovcem, vystěhuješ-li se z neuspokojující a k zániku určené časnosti, ve které ses tak neprozřetelně zabydlela. U Ježíše máš bezpečnější přibýtek. U něho máš dokonce možnost zásadně změnit své postavení. Nemusíš patřit k těm, *kteří budou zmírat strachem a očekáváním před Synem člověka*, ale můžeš naopak **patřit k jeho doprovodu**, neboť až přijde ve slávě, *přijde se*

Pokračování na str. 4

Boží sociální soud

Kardinál Alfréd Bengsch

Každému věřícímu je jasné, že v hodině smrti stane před Boží soudnou stolicí. Toto setkání rozhodne o jeho věčné spáse. Stejně tak je jasné, že všichni lidé budou v poslední den stát před svým Soudcem. Je-li však každý již odsouzen, k čemu je ještě druhý soud?

Všechna spása všech lidí všech dob se rozhoduje v Ježíši Kristu. Všechno záleží na tom, zda ten či onen náleží k němu. On je totiž Hlavou celého lidstva.

Tato Kristova sláva však po dobu, co stojí tento svět, zůstává skryta. Proto podle Božího vůle nastane den, poslední den, na kterém se tato sláva zjeví, nikdo se tomu nebude moci vyhnout, a i svatí Starého zákona uvidí, v koho skládali svou naději. Všichni se budou muset na něho dívat, i ti, kteří jej probodli. Všichni budou muset uznat, že **on je jediný Pán**. Všichni musí poznat, co bylo vlastně smyslem dějin světa: výstavba Božího království, v němž vládne Kristus se svým Otcem. Při tomto posledním soudu nepůjde již, anebo alespoň ne v první řadě, o chyby jednotlivého člověka. Půjde o zjevení Kristovy slávy před celým tvorstvem.

Celé drama světových dějin bude jak na dlani. Moc i bezmocnost zla bude zcela průhledná, celá ďáblová hra, od

svedení Adama až po poslední pronásledování před koncem světa. A mnozí, velmi mnozí poznají, jakou v této jeho hře sehráli roli, třeba nevědomky.

Projeví se však také celá **moc Boží lásky**, všechny cesty jejího milosrdenství, od počátku stvoření až po návrat domů všech vyvolených v poslední den. A mnozí poznají, jak se mohli stát nástroji této lásky, a to i tehdy, když o tom nevěděli.

Když se tedy zjeví Kristus jako Hlava lidstva, jako tajemný cíl celých světových dějin, pak to znamená: **tento soud je sociálním soudem**. Budou zjeveny prameny a způsoby šíření zla, důsledky všech zlých skutků budou jasně zřejmé. Poznáme to, co zatím nevidíme (tím hůře!) a co často ani nechceme vidět, že totiž **neexistuje žádný soukromý hřích**. Všechny viny, a zvláště ty, které nebyly lítostí očištěny, působily ve světě dále.

Tak poznají všichni státníci a politici následky svých roz-

hodnutí a bude to pro ně nesnesitelná tíže, jestliže to byla rozhodnutí panovačnosti a ješitnosti. Filmoví producenti, publicisté, redaktoři, spisovatelé poznají naplno žeň setby, kterou zasívali, ekonomičtí magnáti poznají celé prokletí a všemnu bídu, kterou svou ziskuchtivou praxí způsobili. Papežové a biskupové, kteří selhali, poznají dokonale všechno pohoršení, které vyvolali.

Zjevná bude také vina jednotlivých národů. Vina za hrozné kolonizační metody, za vykořisťování a utlačování a války. Je sice pravda, že neexistuje kolektivní vina. Je to vždy jedinec, kdo hřeší. Ale jsou celé zástupy přivrženců, pochlebovačů a zbabělců, bezcharakterních a lehkomyšlných, kteří se dali k dispozici jako nástroje obrovských nesmyslů. A proto existuje i vina národa.

Ale ještě více je poslední soud zjevením Boží slávy, takže se ukáže v plnosti plodnost dobra. Poznáme, kolik bylo vykonáno a vytrpěno k Boží slávě a z lásky k člověku, nejčastěji **zcela ve skrytu**. Kolik milionů lidí bude moci oznámit, že zažili lásku, protože se našel jeden svatý jménem František, který vzal následování Krista tak vášnivě vážně, že působil na světě ještě dále celá století.

Ale bude zde mnoho takových příkladů, o kterých církevní dějiny nic nepíšou, příklady obětí, statečnosti, dobroty a čistoty. A poznáme, že právě **toto budou ty největší činy světových dějin**. O mnohém jiném, co nám dnes připadá veliké, významné, světodějně, nebude ani zmínka.

Ale nemysleme si, že budeme při tom jenom diváky, kteří se dívají na velký sociální soud. Nic dobrého a nic zlého, co jsme udělali, nebylo jen naší soukro-

Je lépe rozsvítit svíci než nadávat na tmou.

Jakub Bosshard

Na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství.

Jak 2, 13

mou záležitostí. Všechno mělo své důsledky pro druhé. Budťo jsme spolupracovali na výstavbě Božího království, jehož nádhery se zjevuje při posledním soudu, nebo jsme mu škodili. Bude platit jen jedno, nebo druhé, a zcela určitě ne to, co si dnes často namlouváme: že naše skutky jsou »neutrální«, tedy naše soukromá věc, která se nikoho jiného netýká.

Není mým úkolem (jak si to rád namlouváme) zachránit jen svou duši. Měl jsem své postavení, svůj úkol v Božím plánu, který mi nikdo nemůže odejmout. A od tohoto úkolu, i když ne vylučně od něho, závisí spása nebo neštěstí druhých. Selžu-li, selžu jednou provždy i pro druhé.

Cítil jsem např. povinnost někoho druhého povzbudit. Ale neudělal jsem to (podle zповědního zrcadla jsem k tomu nebyl zavázán). Víím, jestli ten člověk není odkázán právě jen na moje slovo? Jsem si jist, že se našel někdo jiný (možná »povolanější«!), kdo udělá to, co já jsem zanedbal? Jistě, nemohl jsem předvídat důsledky, zvláště zoufalství toho člověka. Ale jsem bez viny, když jsem musel vědět, že tento bratr, který byl v nouzi, měl nárok na moji pomoc?

Jak působil můj luxus na druhé, pro které byl pokusem ke krádeži? Moje lhostejnost na ty, kteří prožívali těžké pochybnosti o víře? Jak moje zbožná napomínání, která byla pokrytecká, protože jsem neudělal nejmenší pokus, abych se podle nich sám řídil? Kolikrát jsem zůstal dlužen odpuštění, takže ten druhý odcházal roz-

Myšlenka na neděli – pokračování ze str. 3

všemi svými svatými⁽³⁾. To jsou ti, kteří sami ve svém srdci opustili všechno a šli za ním⁽⁴⁾. Proto chce, abys mu dovolila přicházet, chce posilnit tvé srdce, abys i ty byla bezúhonná a svatá⁽⁵⁾. Kolika »ale« chceš podmiňovat své »ano«? Nebo chceš naznačit, že raději ne? Neodkládej opovázlivě své rozhodnutí. *Blízko je, přede dveřmi!*⁽⁶⁾

Ukaž mi své cesty, Pane Ježíši, pouč mě o svých stezkách, veď mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi můj Bůh, můj Spasitel⁽⁷⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 25;

⁽²⁾ tamtéž; ⁽³⁾ srov. 2. čtení 1 Sol. 3, 13; ⁽⁴⁾ srov. Mt 19, 27;

⁽⁵⁾ srov. resp. žalm 25;

⁽⁶⁾ Mk 13, 29; ⁽⁷⁾ resp. žalm 25

trpčený? Kolikrát jsem odporoval vnučnutí Ducha svatého, že mám a musím dělat více pro Boží království?

Nic nepomůže, chceme-li nyní Bohu ukazovat zpovědní zrcadlo pro děti a říkat: Tady o tom nic nestojí! Nic nám nepomůže, budeme-li dokazovat, že jsme nikdy nic zlého neudělali. Na tomto posledním sociálním soudu se k nám obrátí velmi mnoho tváří, které nás obviní nikoliv z něčeho zlého, ale za to, že jsme jim odepřeli dobré slovo, neposkytli tolikrát potřebnou pomoc, nepomohli jsme jim, aby setrvali na dobré cestě.

Nic nám nepomůže, budeme-li se smíchem kroutit hlavou a říkat: Tohle vyprávění je trochu přehnané. Tady je zase vidět, kam vede sociální posedlost.

Nepomůže nám to nic, protože podle zcela jasných slov evangelia nebudeme dotazováni, zda jsme byli korektní k našim bližním a nebyli jsme jim na obtíž, nýbrž: *Co jste neučinili jednomu z nejmenších bratří, ani mně jste neučinili.*

Známe-li někoho z toho typu zbožných lidí, kteří jsou si pro svou zbožnost příliš jisti, jako by měli místo v nebi předplaceno, a tady už dohromady neví, z čeho by se měli zpovídat, a kteří se přitom o nikoho nezajímají, prokažme mu tu službu lásky a upozorněme ho, že se velkolepě připravuje na peklo. Tam totiž se shromáždí všichni ti, kteří se o nikoho nestarají, protože mají rádi jenom sebe.

Sociální soud bude nepohodlný, ale také plný útěchy. Nebude přece zapomenuta ani jediná číše vody, kterou jsme podali v Kristově jménu. A láska, jak říká Písmo svaté, přikrývá množství hříchů.

Z SKS 44/97 přeložil -Iš-

Čtyři stupně k obrácení (1)

»Co máme dělat?« (Lk 3,10)

Předčasný předvánoční humbuk v médiích a obchodech převrací charakter adventní doby. Ze dnů posvátného očekávání se staly překoledované dni nervózní nákupní horečky s cílem zajistit trochu sentimentu pro chvíle Štědrého večera, na který toho z předem předávkováního vánočního koloritu už ani mnoho nezbude.

Advent je příliš vzácná doba, než aby ji křesťan mohl takto promarnit. Kolik adventů jsme již prožili? Pět? Deset? Padesát? S kolika adventy můžeme ještě počítat? Který bude ten rozhodující? Bude to ten, ve kterém skutečně *připravíme cestu Pánu a ponese me plody hodné obrácení* (Lk 3,8). Tak jako za časů Janových i dnes je *sekera přiložena ke kořeni stromů, které dobré ovoce nenesou* (Lk 3,9).

Janovi posluchači, uchváce ni prorokovým slovem i příkladem, *byli plni očekávání* (Lk 3,15). V takovémto postoji chápali zcela jasně, že **nemohou dále žít tak, jak dosud žili**. Ptali se tedy Jana: *Co máme dělat?* Janovy odpovědi se obdivuhodně shodovaly s tím, co později hlásal ten, jemuž připravoval cestu. Nejostřeji vystoupil proti předákům a tvůrcům veřejného mínění, které nazval nekompromisně *pokolením zmijí* (Mt 3,7). Požadoval radikální rozchod s dosavadními názory, postoji a způsobem života.

Bereme-li adventní přípravu vážně, nemůžeme přeslechnout, že Jan vyzývá dnes i nás, abychom se radikálně obrátili. Od čeho a k čemu? Od světa ke Kristu, od dosavadního způsobu života k životu podle evangelia. Naše pohanské okolí nás svým halasným proudem strhne a přetváří k obrazu, který není ve shodě s tím, co od nás žádá náš Pán Ježíš Kristus. Je na pováženou, jestliže navíc zůstáváme přitom ukolébáni podobně jako farizeové vědomím, že *naším otcem je Abrahám* (Lk 3,8), aniž bychom žili *důstojně toho povolání, kterého se nám dosta-*

lo (Ef 4,1). Otočili jsme se nesprávným směrem, proto náš Odpůrce zneužívá našich slabostí a sklonů a zavaluje nás přívalem svého rafinovaného nátlaku, který působí, že přeceňujeme a přisvojujeme si hodnoty tohoto světa a nedoceňujeme a opomíjíme pravé hodnoty víry a evangelia.

Vliv a působení světa získalo značnou početní převahu nad vlivem a působením dobrého. K největším vítězstvím Odpůrce patří skutečnost, že se mu podařilo zcela prolomit ochrannou bariéru našeho domova a zaujmout v něm dokonce čestné a privilegované místo. Jeho okno, televizní obrazovka, se vnutilo do našeho soukromí s takovou neodbytností, že i oficiální katolické periodikum pokládá za nezbytné věnovat mu jednu drahocennou stránku, nabízet nám celou paletu audiovizuální podvrtné strategie. Duch světa a světské smýšlení pronikají bez zábran z obrazovek do našeho nitra v neměřitelných a neregistrovatelných dávkách, které se nicméně v našich duších vytrvalým dávkováním nebezpečně kumulují až k hranici smrtelné dávky. Tato plíživá infekce nahlodává naše smýšlení tak diskrétně, že se nakonec dáváme ovládat představami, postoji a názory a vzory, o nichž ani nevíme, jak jsme k nim přišli. Magická skříňka si nás dokáže tak připoutat, že si někdy snáze najdeme omluvu pro neúčast na bohoslužbách než pro neúčast na dalším dílu televizního seriálu. Neodolatelnost obrazovky má něco společného s drogovou závislostí. Dálkové

ovládání nám umožňuje takřka bez pohnutí skákat z podívané do podívané a zkoušet tak účinnost té či oné dávky.

Co to má společného s adventem a obrácením? Myslíme-li to s obrácením vážně, musíme se rozhodnout k prvnímu různému kroku. **Prvním stupněm našeho křesťanského adventního obrácení je obrátit se zády k obrazovce.** Čím více důvodů nás teď napadá, že to není možné, tím je pro nás důležitější a nezbytnější, abychom začali své obrácení právě zde. Teprve až nějaký čas nebudeme své srdce zahlcovat našlehanými náhražkovými uměle ochucenými infikovanými krémy, pocítí ono znovu hlad po zdravější a výživnější stravě.

Nedokážeme-li se rozloučit s obrazovkou, nemůžeme mluvit o obrácení. Místo televizoru zažehneme první svíci na adventním věnci. V jejím tichém světle začneme *zasypávat údolí*, či lépe propast, ve které jsme byli dosud uvězněni jako mravenec v písečné pasti. A ozve-li se v nás v nastalém nezvyklém tichu otázka *A co teď budeme dělat?*, zeptejme se jako kající u Jordánu Jana Křtitele. Je o tom řeč ve třetí kapitole Lukášova evangelia.

(Pokračování)

**Přijď, Spasiteli národů,
ty Synu Panny,
zjev se nám,
svět celý hledí s úžasem
na zázrak
tvého zrození.**

Z hymnu *Veni, Redemptor gentium* (4. st.)

Události v údolí Cova da Iria v roce 1917

Nástupcem Pavla VI. se stal kardinál Albino Luciani z Benátek, který přijal jméno *Jan Pavel I.* Jeho pontifikát byl jedním z nejkratších v dějinách papežů, ale v žádném případě nebyl bez bolesti, utrpení a kříže. Jen jednu výhodu měl tento „usměvavý papež“ vzhledem ke svým předchůdcům: jeho křížová cesta, jeho utrpení jako Kristova náměstka trvalo jen třiatřicet dní.

Jeho nástupcem se stal *Jan Pavel II.* O bolestech a utrpeních tohoto papeže po atentátu si mohl čtenář této knihy udělat představu po přečtení XI. kapitoly. Vedle vlastní úlohy každého papeže – starosti o církev – zůstávají Petrovu nástupci nadále starosti o světový mír,

varování před nebezpečím atomové války s jejími apokalyptickými následky. Bez vyvolávání paniky, ale se vši důrazností to Jan Pavel II. už několikrát před světem vyslovil. Dramatickým způsobem to udělal v Hirošimě a Nagasaki při své návštěvě Japonska v únoru 1981. Koncem roku 1981 psal ve věci míru hlavám států všech velmocí. Od začátku svého pontifikátu nenechal nevyužitou žádnou příležitost vyzývat síly míru a dobra proti silám ničení.

Jeho první encyklika „*Redemptor hominis*“ (Vykupitel člověka) je Magna charta pro všechny Kristem vykoupené lidi. Kdyby mocní a zodpovědní tohoto světa takto hodnotili jednotlivce a společnost, svět by vypadal jinak! Obavy a starosti o mír, o člověka a jeho důstojnost zůstávají nadále příčinou utrpení Jana Pavla II. Atentát na papeže před jeho domem vyděsil svět a představuje vrchol na stupnici utrpení, které Matka Boží v roce 1917 ve Fatimě papežům předpověděla. Což ani toto drama na náměstí sv. Petra, ke kterému došlo na den a hodinu přesně po šedesáti čtyřech letech od prvního fatimského zjevení Panny Marie v Cova da Iria, není dostatečným důvodem, abychom fatimská zjevení začali brát konečně vážně? „Svatý otec bude muset velmi trpět...!“ Jaké znamení ještě od nebe očekáváme?...

„Nakonec zvítězí moje Neposkvrněné Srdce!“

„Nakonec zvítězí moje Neposkvrněné Srdce: Svatý otec mi zasvětil Rusko, které se obrátí, a na světě zavládne mír.“ Takto to slyšeli od Matky Boží tři pasáckové 13. července 1917 po předcházející hrůzostrašné

předpovědi o válce, pronásledování a hladu.

Podle nového liturgického kalendáře svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie se slaví den po svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Tím se církev vrací k historickému původu této pobožnosti, která byla ve středověku rozšířena zejména ve Francii. Sv. Jan Eudes (17. stol.) ve svých liturgických spisech nikdy neodděloval Srdce Ježíše a Marie. Život Ježíše, Syna Božího, který se stal člověkem, pulzoval devět měsíců pod srdcem Matky Marie. Toto spojení se nikdy nepřerušilo, ba ještě víc zpevnělo Nanebevzetím Panny Marie. Maria, Matka Pána, byla plná milosti, plná Ducha svatého a byla úplně uchráněna před hříchem. Ona je „*Immaculata*“, Neposkvrněná. Takto se sama představila Bernadettě 11. února 1858 v Lourdech. Rozšíření úcty k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a zasvěcení se tomuto Srdci podnítila fatimská zjevení.

Dne 31. října 1942 poslal Pius XII. katolíkům Portugalska rozhlasové poselství. V tentýž den skončily ve Fatimě oslavy 25. výročí prvního zjevení se Panny Marie třem pasáčkům v Cova da Iria. Den této zázračné události – 13. květen 1917 – byl dnem biskupského vysvěcení Eugena Marie Pacelliho. Nepřekvapuje tedy, že papež si osobně přál pozdravit Portugalsko a Fatimu při tomto dvojím výročí. O měsíc později – 8. prosince 1942 – slavnostním obřadem v chrámu sv. Petra zasvětil Pius XII. Neposkvrněnému Srdci Panny Marie celý svět. Při obou příležitostech v rámci chvalozpěvu na Marii a po kritice „novopohanství“ učinil papež krátkou, ale jednoznačnou narážku na Rusko:

„*Daruj pokoj národům, které rozděljuje blud a nesvornost, zejména těm, které vůči tobě*

zachovávají zvláštní úctu a kde nebylo domu, ve kterém by s úctou nebyla přechovávána tvoje ikona, teď možná skrývaná pro lepší časy. Přiveď je do jednoho Kristova ovčince a pod jednoho pravého pastýře.“

Tímto obřadem v chrámu sv. Petra nezasvětil papež Marii „*Rusko*“. To se stalo až po válce 5. července 1952 v encyklice „*Sacro vergente Anno*“.*

Zdá se mi vhodné uvést tu aspoň několik výňatků z této encykliky, která začíná otcovským pozdravem: „*Papež Pius XII., vřele milovaným národům Ruska spásu a pokoj v Pánu!*“ Potom pokračuje:

„*Po slavnostním vyhlášení dogmatu o vzetí Marie s tělem i duší do nebe Nás hodně lidí ze všech končin světa prosilo o zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Marie. Této prosbě s radostí vyhovujeme. Jak to zodpovědnost Našeho úřadu vyžaduje, odsoudili a odmítli jsme omyly komunistické ideologie. Bloudící však neodmítáme, ale chceme, aby se navrátili k pravdě a dobru... Víme, že jsou mezi vámi mnozí, kteří si uvnitř své duše pevně zachovávají křesťanskou víru a v žádném případě nesouhlasí s nepřáteli víry, a že vroucně touží vyznávat křesťanskou nauku, která je jediným bezpečným základem života, a to nejen soukromě a tajně, ale i veřejně, jak se na svobodné lidi patří. My víme i o vašem uctívání Matky Boží. V samotném moskevském Kremlu se nachází kostel, který je zasvěcen Matce Boží; dnes se v něm už nekonají bohoslužby, svědčí však o lásce vašich předků k Marii. Víme, že kde Přesvatou Bohorodičku uctívají správnou a činorodou láskou, tam nechybí nikdy naděje na spásu. Kéž by se nejdobrotivější Matce zalíbilo laskavě obrátit své milosrdné oči i na ty, kteří vedou a podněcují ty, co*

MILÝ BÍLÝ BRATŘE!

*Když jsem se narodil,
byl jsem černý.
Když jsem vyrostl,
byl jsem černý.
Když jsem na slunci,
jsem černý.
Když jsem nemocný,
jsem černý.
Až zemřu,
zůstanu černý.
Zatímco ty, bílý bratře,
když ses narodil,
byl jsi růžový.
Když jsi vyrostl,
jsi bílý.
Když jdeš na slunce,
jsi červený.
Když je ti zima,
jsi modrý.
Když máš strach,
jsi zelený.
Když jsi nemocný,
jsi žlutý.
Když jsi mrtvý,
jsi šedivý.
A ty o mně říkáš,
že jsem barevný?*

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE

22

22. ÚCTA K ŽIVOTU

V lidském životě jsou jistě události, kterými k nám mluví Bůh. Pokud jsme ochotni naslouchat Bohu v těchto osobních znameních, dostáváme se na cestu, kterou ukutečňujeme plán, který má Bůh s námi. V *Životě sv. Konstantina-Cyrila* (3) nacházíme k tomu doklad v události zdánlivě nepatrné, která však pronikavě poznamenala jeho život. Podle zvyku v bohatších rodinách se Konstantin bavil lovem. Měl krahujce, kterého měl velmi rád. Když ho jednou vypustil, prudký vítr ho strhl a krahujec uletěl. Chlapec se poddal takovému smutku, že několik dní nejedl. V tom zármutku promluvil v jeho duši Bůh, a hoch začal chápat: Zaslouží si tento pták, abych se pro něj tak trápil? Bylo vůbec správné k němu tak přilnout, že jeho ztráta člověka tak deptá? Ostatně je ten pták ve volné přírodě, kam patří. Cožpak nejsou nějaké větší a trvalejší hodnoty, kterým by měl člověk věnovat

celý život? Tak uvažoval mladý Konstantin a došel k závěru, který určil celý jeho další život: „*Ode dneška se dám jinou cestou... nepromarním svých dnů ve shonu tohoto života.*“ To znamená brát život vážně, s patřičnou úctou.

1) Život je Boží dar. Čím větší je hodnota té či oné věci, tím větší úctu vyžaduje. Mezi všemi pozemskými hodnotami je největší lidský život, který má pramen v Boží dobrotě. Nikdo z nás tu nemusel být. Když jsme tu, tedy díky Bohu. Už z přirozeného hlediska jsme děti Boží lásky. Tento přirozený život byl však umocněn, když nás Bůh na křtu svatém oděl svou milostí a připojil ke svému Synovi. Čím větší dar, tím větší odpovědnost obdarovaného. Čím vyšší život, tím vyžaduje větší úctu.

2) Život, který nám dal Bůh, má svůj cíl a máme ho prožít podle Božího plánu. Proto je třeba správně odpovídat na Boží hlas, tak jako odpověděl

Konstantin na počátku svého duchovního života. Především musíme být vnímaví k Božím znamením podle slova žalmisty: „*Jestliže dnes uslyšíte Boží hlas, nezavržte svá srdce.*“ Jsou však mnozí lidé, kteří na první Boží volání odpověděli a postavili se k životu vážně, ale protože později pocítili tíhu takového postoje k životu, zaváhali a někteří se zastavili. Jestliže chce člověk prožívat život jako zábavu a hru, takže si zahrává se životem, právem se pohoršujeme.

3) Brát život s vážností a úctou, to znamená poctivě a odpovědně přijímat a plnit své povinnosti. Když autor *Života sv. Konstantina-Cyrila* uvedl chlapcovo rozhodnutí „*nepromarním svých dnů*“, pokračuje: „*I oddal se studiu, sedával doma a učil se nazpaměť knihám sv. Řehoře.*“ Tak se stavěl ke svým povinnostem sv. Konstantin v mládí, když svědomitým studiem získával vědomosti potřebné pro budoucí život. Současně si osvojil zodpověd-

ný poměr i vůči všemu okolnímu životu v přírodě: je třeba mít ke všemu životu patřičnou úctu, která však nesmí přerůst v přílišnou náchylnost. Správné odstupňování úcty k životu je přirozeně dáno odstupňováním dokonalosti života. Člověku jako nositeli nejdokonalejšího života v přírodě je dáno všechno živé i neživé v přírodě, aby to spravoval jako moudrý hospodář a užíval k svému prospěchu a službě Bohu.

Brát život vážně a s úctou znamená brát ho v celé jeho skutečnosti, se všemi oběťmi, které vyžaduje, se všemi těžkostmi, které jsou s ním spojeny, a nic si zde neulehčovat, před žádnou obtíží neustupovat, aby Boží plán s každým z nás byl naplněn.

Pokračování příště

Události v údolí Cova da Iria – pokračování ze str. 6

Boha popírají a nenávidí. Kéž by osvětila jejich ducha světlem shůry a vedla jejich srdce milostí Boží k spáse...

Abyste naše i vaše modlitby a prosby byly vyslyšeny a abychom vám dali důkaz Naší přízvěni vůči vám, chceme – jako jsme před několika lety zasvětili celé lidské pokolení Neposkvěnému Srdci panenské Matky Boží – tak teď zvláštním způsobem toužíme světit a zasvětit témuž Neposkvěnému Srdci všechny národy Ruska v naději, že to, co si přejeme My, co si přejete vy, co si přejí všichni dobří lidé –

opravdový pokoj, bratrská úcta a svoboda, které chybějí všem, ale především církvi – se na mocnou přímělu Panny Marie stane co nejdříve šťastnou skutečností, že to spásonosné království Ježíše Krista, které je „královstvím pravdy a života, královstvím svatosti a milosti, královstvím spravedlnosti, lásky a pokoje“, bude pevně nastoleno na celé zemi.“

Dáno v Římě u sv. Petra 5. července, na svátek sv. Cyrila a Metoda, v roce 1952, 14. roku našeho pontifikátu.

Pius PP. XII.“

Tyto výňatky, jakož i celá encyklika, dávají vycítit drama pronásledování křesťanů v Rusku a svědčí o lásce a starostlivosti, o pronásledovaných i o pronásledovatelích. Dokazují současně i papežovu velkou důvěru v Matku Boží a v její definitivní vítězství. Dosavadní vývoj ukázal, že jeho důvěra a naděje byly oprávněné, že s pomocí Matky Boží se překonají a přemohou všechny bludy a bezbožnost.

Pokračování příště

Pozn.:

* P. Robert A. Graham SJ: Fatimské proroctví a Rusko ve válečné propagandě 1942-1945.

Když v pochmurné prosincové dni se rozsvítí měkké světlo adventní svíce – tajemné světlo v tajemné temnotě – probudí se v nás myšlenka plná útěchy, že božské Světlo, Duch svatý, nikdy nepřestal osvětlovat temnoty padlého světa. Zůstal věrný svému stvoření bez ohledu na nevěrnost tvorů. A když temnoty nechtěly dovolit proniknout nebeskému světlu, vždy se našlo alespoň několik otevřených duší, které mohly osvitit.

Edith Steinová

Úmysl všeobecný:

ZA DĚTI „ULICE“, ZA DĚTI OPUŠTĚNÉ, ODMÍTNUTÉ, TYRANÉ A ZNEUŽÍVANÉ

„V Beverly Hills nejsou výjimkou malé pětileté holčičky, které dostanou na hraní ohromný salon krásy, který zabere celou jednu místnost v mnohapanokojové vile. Matky se pak jen rozplývají obdivem, jak jsou ta jejich děvčátka šikovná a krásná. O tom, že jednou budou slavná a bohatá, ani na okamžik nikdo nezapochybuje.“ (Prosincový úmysl AM z m.r.) Jaké budou mít tyto děti Vánoce, to si můžeme představit sami.

Avšak v prosinci bude mnoho dětí, které nebudou mít žádný rodinný krb. Patří mezi ně „děti ulice“. Nemají svůj domov, proto spí na ulici. Nemají co jíst, proto se živí tím, co seženou anebo ukradnou. Nemají šaty, proto chodí v čárech. Nemají si s čím hrát, proto překáží na ulici. Pro mnoho lidí jsou nesnesitelné do té míry, že v některých velkoměstech je prostě zabíjejí, jen aby se jich zbavili.

Podle statistik je dnes na světě asi 100 milionů dětí ulice. Proč? Důvodů je mnoho: nezaměstnanost, alkohol, drogy, rozbitá rodina, nesnesitelné poměry doma, ponižování, fyzické a morální násilí, opuštění, zneužívání všeho druhu.

V prosinci 1994 píše Jan Pavel II. římské kurii o dětech bez budoucnosti: „Myslím zvláště na brutální vyhlazování dětí ulice, na nucení dětí k prostituci, na obchod s dětmi pro transplantaci orgánů, kterého se dopouštějí různé organizace, mys-

lím na nezletilé, kteří jsou obětmi násilí a války, na děti využívané obchodníky drog anebo jinými zločinnými organizacemi. Hle, kolik je to poblouznění, kde pouhá zmínka nahání husí kůži.“ A ve svém poselství ke Světovému dni míru 1. 1. 1996 píše: „V některých zemích jsou děti nuceny pracovat již v útlém věku, trpí špatným zacházením, jsou surově trestány a dostávají jen směšnou odměnu. (Pozn.: Průměrná mzda těchto „dělníků“ je dva americké dolary za měsíc.) ... Jindy jsou děti předmětem obchodu pro provozování žebračství nebo – a to je ještě horší – prostitute, také v souvislosti s tak zvanou „sexuální turistikou“.

„Když měl Iqbal 4 roky, prodali ho rodiče za 14 dolarů továrně na výrobu koberců. Musel denně pracovat 12–13 hodin za několik bathů... děti nestávkují, neprotestují, nemluví. Iqbal zůstal přikovaný u tkalcovského stavu do 10 let. Tehdy jej našel Ehsan Ullah Khan, předseda Fronty osvobození z nucených prací v Pakistanu. Vzal si ho s sebou. „Domníval jsem se, že když jej zachráním, pomohu tím druhým...“ Z Bostonu dostal Iqbal Masih 15.000 dolarů jako studijní stipendium, aby mohl studovat.

»Stanu se právníkem,« řekl s rozzářenou tváří. »Budu dále bojovat, aby děti nemusely těžce pracovat.« Iqbal chtěl postavit školu. V Pakistanu chodí do

školy z 12 letých hochů jen jeden z deseti. Někteří obžalovali světovou lhostejnost k tomuto problému. Jiní tuto situaci obhajovali poukazováním, že údělem těch, kteří nenaleznou práci v továrnách, není pak nic jiného než žebrota, prostitute nebo obchod s drogami, život na ulici, bez rodiny, bez přátel, bez pomoci.

Iqbalovi zavřeli ústa dávkou ze samopalů na Boží hod velikonoční 16. dubna 1995. Měl teprve 12 roků a byl křesťanem. Vracel se na kole do své vesničky Muritke. Usmrtili ho mafiáni z továrny na koberce, protože se odvážil pranýřovat vykořisťování dětí své vsi.“ (Salesiánská rodina, 2/1997)

„On jim odpoví: Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili

jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili“ (Mt 25, 45). „Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.“ Objímal je, skládal na ně ruce a žehnal jim.“ (Mk 10, 13–16)

Ježíšova zvláštní láska k dětem má základ v Bohu samotném, a ne ve vlastnostech dítěte. Ježíš nám ukazuje Otce jako ochránce dětí a jejich krále. Souvisí to s tím, že Bůh v bibli projevuje zvláštní lásku k chudým, slabým a vytačeným na okraj společnosti. Na to myslíme o Vánocích!

Úmysl misijní:

AŽ SE MEZI KŘESŤANSKÝMI LAIKY LATINSKÉ AMERIKY ROZVÍJÍ MISIONÁŘSKÉ HNUTÍ DOBROVOLNÍKŮ

Misionářská aktivita vyžaduje zvláštní spiritualitu, která se týká každého Kristova učedníka, zvláště však všech těch, které Bůh povolal za misionáře.

Tato spiritualita se projevuje především naprostou poddajností vůči Duchu: zavazuje k tomu, nechat se jím vnitřně formovat, abychom byli stále podobnější Kristu. Nemůžeme vydávat o Kristu svědectví a zároveň v sobě neodrážet jeho obraz, který se v nás stal živým díky jeho milosti a působení Ducha svatého. Poddajnost vůči Duchu svatému zavazuje pak k přijetí darů síly a moudrosti, které jsou podstatnými rysy právě této spirituality.

Symbolický je případ apoštolů, kteří přes svoji lásku k Mistrovi a ačkoliv následovali velkodušně jeho volání, nebyli během jeho veřejného vystupování schopni pochopit jeho slova a následovali ho jenom neradi na cestě utrpení a pokořování. Duch je pak přetvořil v odvážné Kristovy svěd-

ky a osvědčené hlasatele jeho slova: Duch je provázel na obtížných a nových cestách misí. Rovněž dnes je misijní činnost těžká a komplikovaná podobně jako v minulosti a vyžaduje odvahu a světlo Ducha: prožíváme často drama křesťanského prvotního společenství, které vidělo, jak nevěrecké a nepřátelské síly „se spolčují proti Pánu a jeho Pomazanému“ (Sk 4,26). Jako tehdy je třeba i dnes modlit se o to, aby nám Bůh daroval odvahu upřímně hlásat evangelium, a je třeba zkoumat tajuplné cesty Ducha a nechat se jím uvést do celé pravdy (srov. Jan 16,13).

Podstatnou známkou misijní spirituality je vnitřní společenství s Kristem: misijní práci lze pochopit a prožívat pouze tehdy, jestliže se odvoláváme na Krista, který byl poslán zvěstovat evangelium. Pavel popisuje tyto postoje: „Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že

Úmysl národní:

AŽ BLÍŽÍCÍ SE VSTUP DO 3. TISÍCILETÍ POVZBUDÍ NAŠE VĚŘÍCÍ K POKÁNÍ, OBRÁCENÍ A POSÍLÍ NADĚJI V KRISTA, „OTCE BUDOUCÍHO VĚKU“

Pozn.: Komentář k národnímu úmyslu Apoštolátu modlitby uvedeme v příštím čísle.

Matice Cyrilometodějská vydala letáčky s úmysly apoštolátů na rok 1998. Cena 1ks – 1 Kč. Není technicky možné je rozeslat jednotlivě, zájemcům doporučujeme, aby si objednávali hromadně pro celou farnost.

Výročí nejsou jen vzpomínky...

je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži“ (Flp 2,5-8).

Povolání k misiím pochází z povolání ke svatosti. Každý misionář je teprve tehdy opravdový misionář, jestliže se dá na cestu svatosti: „Svatost je základní podmínkou a neodmyslitelným předpokladem pro splnění spásného poslání církve.“

Proto se obracím na pokřtěné muže a ženy mladých společenství a mladých církví. Vy jste nyní nadějí této naší dva tisíce roků staré církve: protože jste mladí ve víře, musíte být jako první křesťané a vyzařovat nadšení a odvahu v nezištné odevzdanosti Bohu a bratřím: jedním slovem máte se vydat na cestu svatosti. Jen tak můžete být Božím znamením ve světě a znovu oživit ve svých zemích velká misijní díla první církve. A stanete se i kvasem pro starší církve.

Misionář je člověkem blahoslavenství. Ježíš poučuje těch dvanáct, dříve než je rozesílá hlásat evangelium, a ukazuje jim cesty k misijní činnosti: je to chudoba, mírnost, přijetí utrpení a pronásledování, touha po spravedlnosti a míru, láska. Jsou to tedy uskutečňovaná blahoslavenství v apoštolském životě (srov. Mt 5, 1–12). Prožíváním blahoslavenství misionář zakouší a dokazuje svým životem, že Boží království již přišlo a bylo jím přijato.

Podstatným znakem každého pravého misionářského života je vnitřní radost pramenící z víry. Ve světě ustrašeném a plném úzkosti, na který doléhají četné problémy, vedoucí k pesimismu, musí být hlasatel „radostné zvěsti“ člověkem, který našel v Kristu pravou naději.

Jan Pavel II.
v apoštolském listě
Redemptoris Missio

„Nakonec bude mé Neposkvrněné Srdce triumfovat. Rusko se obrátí a nastane epocha míru.“

Nebeská Matka přišla, aby realizovala tento triumf právě prostřednictvím těchto svých slabých dětí, „analfabetů“, které se právě jí nechají vést, které se jí celé odevzdávají, které se jí odevzdávají s plnou důvěrou. Chce od nich jako od malých dětí plnou oddanost, důvěru bez hranic. Protože její Srdce jistě zvítězí! A právě z těchto svých malých dětí dělá nebeská Matka své apoštoly, jako z těch tří slabých dětí ve Fatimě. Apoštoly modlitby. Apoštoly smíru. Apoštoly kříže. Proto žádá Panna Maria **večeřadla mezi kněžími, rodinná večeřadla, dětská večeřadla, večeřadla mladých**. A jako žádala u těch tří dětí modlitbu růžence, opět chce modlitbu růžence. A proto všechny děti Mariiny se každý den s důvěrou modlí **růženec**.

Když byl papež ve Fatimě, řekl, že Matka Boží se zjevila ve Fatimě a vystoupila jako Jan Křtitel, aby připravila cestu Kristovi. „A nyní prožíváme,“ řekl papež, „nový advent lidstva.“ Maria ve Fatimě všechny vyzvala k obrácení a k pokání. Ale ona je víc než Jan Křtitel. Ona je, jak řekl papež, Matkou druhého příchodu Kristova.

Red. pozn.:

Hned po zveřejnění první části promluvy dr. Ivana Pojavnika jsme dostali několik dopisů s žádostí o bližší informace o Mariánském kněžském hnutí, o večeřadlech apod. Pisatelé nebyli zřejmě pravidelnými čtenáři Světla, protože jsme o tom psali v 28. čísle („25 let Mariánského kněžského hnutí“). Poslali jsme jim tedy kopii tohoto článku, který končil informací sekretáře vatikánské Kongregace pro klérus, že toto Hnutí je pevnou součástí současné

A papež praví: „Kde se očekává Kristus, tam je Maria přítomna jako jitřenka, která připravuje příchod Slunce spravedlnosti.“

A proto jsou tyto tři roky věnovány také Marii. Bránou jubilea je Srdce Matky druhého příchodu Kristova. Bránou jubilea jsou tři božské ctnosti. Proto jsou ty tři poslední roky zasvěceny třem božským ctnostem a třem božským osobám.

Když bylo zjevení ve Fatimě, někteří věřili, někteří nevěřili, a mnozí pochybovali. Ale 13. října 1917 sluneční zázrak tato zjevení potvrdil. A totéž se děje dnes. Prožíváme mimořádné zasahování Mariino, kterým se připravuje triumf Neposkvrněného Srdce. Někteří věří, někteří nevěří, mnozí pochybují, ale kde mají potvrzení, že jsou na správné cestě? Maria je oděna sluncem Nejsvětější Trojice. Nyní dochází k ještě většímu slunečnímu zázraku. Neboť když žijete opravdu zasvěcení Neposkvrněnému Srdci, pak Paní oděná sluncem odívá vaše srdce sluncem božské milosti.

Tak prožíváte nejkrásnější zázrak, proměnu srdce. Jdete slunečnou cestou tří božských ctností – víry, naděje a lásky. Rostete každý den ve víře, v naději. Jak říká papež, pře-

církvě (na doporučení Sv. otce Don Gobbi totiž požádal o oficiální registraci Hnutí). Podrobně je možno seznámit se s MKH prostřednictvím tzv. „modré knihy“, tj. knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“, kterou Vám na požádání pošle Středisko MKH, Černochova 7, 771 11 Olomouc. To Vám také může poslat brožurku „Pojďte se mnou do večeřadla!“ (8 stran form. A6) s návodem na konání večeřadla a odpoví na dotazy.

jv

kračujete každý den práh naděje, tento světlý práh Mariina srdce, a rostete každý den v lásce. A tak jdete plni naděje vstříc největšímu slunečnímu zázraku v dějinách. Totiž příchodu Slunce spravedlnosti ve slávě. A jubilejní rok 2000, jak řekl papež, bude už rokem osvobození lidstva. Můžeme říci: rokem triumfu Neposkvrněného Srdce Mariina v největším divu Božího milosrdenství, který změní tvář celého světa. A proto po této strašné noci, polární noci, polární zimě materialismu, ateismu, hedonismu, přijde světlý den, jaký nebyl nikdy v dějinách. Slunná epocha největší úcty a největší oslavy Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Amen.

MOJE RADOST

*Když modré nebe mračna zahalí
a zdá se mi, že On mě opustil,
i ve stínu jsem plná radostí,
schovám se lehce,
jsem jen maličká.
Mou radostí je, Pane,
Tvoje vůle,
Ježíši, má láska jediná,
tak mohu žít bez obavy a strachu,
milovat noc, jako by byla dnem.
Někdy i slzy prolévám,
tak mě to těší, že jsem schovaná.
Ó, jak je úchvatné i utrpení,
když můžeme je balit do květů.
Zcela ve skrytu
bych chtěla trpět,
abych tím potěšila
svého Přitele!
Mou radostí je vidět
Jeho úsměv,
i když mé srdce cítí vyhnanství.
Dělá mi potěšení stále bojovat,
abych se stala Jeho vyvolenou.
Je zde, to Srdce plné něžnosti,
kterému patří moje častá slova:
»Ano, jsem šťastna,
že tu trpím pro Tebe,
nebeský můj Bratříčku,
jedinou mou radostí na této zemi
je dělat radost Tobě, Ježíši.«*

Terezie z Lisieux

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XIX.

Wilhelm Hünermann

Přiliš brzy se naplnila chmurná tušení primipila. Do gamizony na Samaře přicházely z východu úděsné zprávy. Sotva pohřbili mrtvého císaře, nechal Konstantius pobít nevlastní bratry svého otce, Dalmatia a Julia Juliana, Hanibaliana, švagra zemřelého i s jeho syny. Jedině mladí princové Gallus a Julianus, synové Julia Juliana, jako zázrakem unikli řeži.

„Zlé znamení, zlé znamení!“ řekl setník Quadratus, když důstojníci za chmurného zimního dne u poháru vína probírali ony strašlivé události. „Teď synové velikého Konstantina jeden druhému skočí po krku.“

„Divíš se tomuto křesťanskému plemeni nejkršštanšjšího císaře?“ posmíval se circuator Gaudentius.

„Křesťanství nech na pokoji!“ vyjel primipil Klaudius. „Konstantin byl pokřtěn až na smrtelné posteli.“

„Ale předtím si počínal o to hůř! Licinioví slíbil život, a nechal ho zavraždit. Svého vlastního syna, výborného prince Crispa, miláčka lidu a celé armády, nechal probodnout a o něco později nechal manželku Faustu udusit komorními v horké lázni. Co tedy můžeš čekat od jeho synů?“

„Jablko nepadá daleko od stromu,“ bručel tlustý setník Portius. „Boží vědí, co nás ještě čeká, až ti tři císaři vyrazí proti sobě!“

„Mně je to jedno, za koho nesu kůži na trh,“ zívá Quadratus. „Hlavní věcí je, aby mi platili žold. Ale co je s tebou, Martine? Vždyť jsi úplně zbledl.“

„Musím myslet na to, jak je to strašné, když Římané tasí meč proti Římanům,“ odpověděl circuator.

„Každá válka je strašná,“ řekl primipil. „Ale nejstrašnější je bratrovražedná válka. Může zničit říši.“

Oné noci Martin dlouho nemohl usnout. Byl vždycky nadšeným vojákem a představoval si, podle slov básníka, jak je to „sladké a čestné“ bojovat a umřít za vlast. Ale bylo to sladké, zabíjet bratry stejné krve a stejného jazyka? Bylo to sladké a čestné, při trestní výpravě pobíjet zoufalé sedláky a pálit jejich chatrče, jak se to právě dělo na východě Galie, ve vlasti Bagaudů?

Poprvé v životě pocítil nechuť k válečnému řemeslu, poprvé mu napadlo opustit službu, uskutečnit sen svého dětství a někde v poustevně, daleko od lomozu světa, sloužit Bohu a své duši.

Když konečně zavřel oči, trápily ho těžké sny, z nichž ho vytrhl až ranní zvuk trubky.

ROZDĚLENÝ PLÁŠŤ

Uplynul rok. Nová zima přišla s třeskutým mrazem. Nikdy předtím země Ambianů nezažila tak krutou zimu. Samara zamrzla, celý válečný vůz by mohl přejet po jejím tlustém ledě.

Jednoho únorového rána – Martin právě dovršil dvaadvacet let – se vracel se sluhou Demetrem z noční jízdy do Amiensu.

Kopyta koní tvrdě narážela na ztvrdlou cestu. Prudká sněhová vánice narážela do tváří osamělých jezdců. Chumelenice byla tak hustá, že sotva rozeznávali na březích Samary zledovatělé vrby, které se jako přízraky vynořovaly z šedavé zrně.

„Brzy budeme u cíle,“ volal Demetrius na svého pána. „Hor-

ké víno od Rhony ti udělá dobře.“

„Také bys rád vypil něco dobrého?“ smál se circuator.

„Myslel jsem, u Dia, jen na tebe,“ ujišťoval pohotový Levantinec. „Červené víno zas rozproudí tvou ztuhlou krev. Naučil jsem se v Byzanci, jak se koření víno, aby z něho byl skutečný nápoj bohů.“

„Vino už nemáme. Poslední džbán jsem včera daroval ženě nemocné souchotinami.“

„Předposlední, pane, předposlední. Poslední jsem schoval před tvou rozhazovačností.“

„Co ti to napadá, ničemníku!“ hlaholí důstojník. „Kdo ti dává právo schovávat věci, které patří mně?“

„Můj pud sebezáchovy a starost o tebe, pane! Bez mé hry na schovávanou bychom už dávno hořce strádali. Ale podívej se, pane, jsme u cíle.“ Ze sněhové chumelenice se vynořila brána města Amiens. Jezdci už přeskočili tvrdé dubové fošny, když se Martinův kůň najednou polekaně postavil na zadní. Z výklenku brány se vypotácel otrhaný žebřák a padl koním skoro pod kopyta. Roztrhaný oděv jen uboze zakrýval jeho nahotu, zdál se být napolo ztuhlý mrazem.

„Almužnu, dobrý pane,“ vypěvoval snaživě. „Umírám zimou a hladem.“

„Pakuj se pryč, lumpel!“ rozkazoval mu Demetrius, zatímco Martin zklidňoval svou bílou klisnu. „Co tě to napadá, vstoupit do cesty římskému důstojníkovi?“

„Nech toho, Demetrie!“ okřikl sluhu Martin.

„Raději se podívej, mám-li ještě pár mincí pro nešťastníka!“

„Ani vindru!“ bručel Demetrius. „Zase jsi už všechno rozdál, a ještě zbývá pár dní do příští výplaty!“

„Neschoval jsi přece jen pár denárů?“ ptal se Martin nedůvěřivě. „Podívej se ještě jednou!“

„Nemusím nic hledat, kapsy jsou prázdné.“

„No, tak hledej něco jiného! Přece vidíš, jak chudák mrzne!“

„Mám mu snad dát svůj plášť? Vždyť to není můj majetek!“

„Ale mně mé chlamys patří!“ odpověděl Martin. V náhlém rozhodnutí strhl z ramenou bílý plášť, vytáhl meč, jediným seknutím jej rozdělil a polovinu hodil žebřákovi na holá ramena. Pak pobídl svého oře a vjel do římského tábora.

„Budeš nakonec k smíchu celé garnizoně,“ kroutil hlavu Demetrius, když z červeného burgundského vína připravoval nápoj na zahřátí. „Co by řekl tribun, kdyby tě viděl v rozedraném plášti? Jsi jak oškubaný pták.“

„Tribun víckrát viděl rozsekaný jezdecký plášť, a nikdy se nezlobil.“

„Ano, ovšem! Ale to bylo v bitvě!“

„Já teď také přicházím z bitvy.“

„Napij se, pane, zima ti popletla rozum! Z kterépak bitvy to přicházíš?“

„Z boje proti bídě a nouzi našich bratří!“ odpověděl vážně Martin.

„Ty říkáš o tom rozedraném barbarovi, že je tvůj bratr?“ pohoršoval se Demetrius. „Vždyť to říkám, že se ti pomátli rozum. Pij, ať přijdeš k sobě, pane!“ S těmi slovy mu podal koufíci pohár.

Martin se dychtivě napil. Pak podal pohár sluhovi. „Na, dopij to. Potřebuješ víno víc než já, bratře.“

Demetrius si labužnický olízl rty.

„Sloužil jsem už mnoha pánům,“ řekl, když se usazoval na nízkou třínožku proti svému pánovi. „Měl jsem dobré i přísné pány, ale žádný mě nenazval bratrem, jak to děláš ty. Proto mě bolí, když vidím, jak rozhazuješ svůj majetek a přikláníš se k pošetilým výmyslům, ze kterých jsi jenom smutný.“

o

Mysli přece na to, že svět je před tebou otevřený! Jsi jeden z nejmladších oficírů v celé legii a dobrá hvězda tě snadno dovede k vyšším cílům. Všechno, co si můžeš přát, je před tebou, sláva, bohatství i moc.“

„Nevíš, jak málo mě to všechno láká.“

„Co, u všech bohů, tě tedy láká?“

„Láká mě skalní jeskyně v horách, hnízdo v pustině, kde bych o samotě mohl sloužit tomu, koho hledám a ctím už mnoho roků. V tvrdé službě ve zbrani jsem zapomněl na svou touhu. Ale ona mě neopouští, Demetrie. Kristus mě neopustí a byl bych šťastný, kdybych mohl odložit meč a zřici se služby.“

„Pane, ty nevíš, o čem mluvíš. Ty, syn římského tribuna, chceš opustit službu ve vojsku? Chceš se vzdát budoucnosti, která se před tebou tak nádherně otvírá? To nemůžeš myslet vážně!“

„Chci sloužit někomu vyššímu než je císař.“

„Kdo je mocnější a větší než on?“

„Ježíš Kristus, Ukřižovaný!“

„Viděl jsem kdysi v jednom kostele obraz Galilejce,“ řekl Demetrius pohrdlivě. „Měl korunu z trní. Co jsou trny oběšence proti zlatu císaře?“

„Jsou tisíckrát cennější než všechno zlato světa, tak jako láska je větší než násilí a milosrdenství je víc než všechny poklady světa.“

„To je těžké, rozumět ti, pane!“ vzdychl Levantinec. „Ale kde teď vezmeš nový plášť?“

„Jak tě znám, už mi nějaký obstaráš,“ usmál se Martin.

„V každém případě jsem nikdy neviděl tak bláznivé seknutí mečem, jako to tvé,“ potřásl hlavou Demetrius.

„Možná to byl nejlepší úder mečem, jaký kdy římský voják udělal,“ odpověděl zamyšleně circuitor.

Pokračování příště

Ježíš Kristus včera, dnes a navěky (6)

»Odtud přijde ve slávě soudit živé i mrtvé«

I. Přijde znovu ve slávě...

Kristus již nyní vládne skrze církev...

Kristus má ve své lidské přirozenosti účast na Boží moci. »Ježíš Kristus je Pán: má všechnu moc na nebi i na zemi (srov. Ef 4,10)... Kristus je Pán vesmíru i dějin... Jako Pán je také hlavou církve, která je jeho tělem (srov. Ef 1,22; KKC 668). Ačkoliv je již oslaven v nebi, zůstává na zemi ve své církvi. Jeho království je již dnes tajemně přítomno v církvi, která je zárodkem a počátkem tohoto království na zemi (KKC 669). To je patrné ze zázračných znamení, která se dějí v církvi (srov. Mk 16,17). Pomyšleme na množství zázraků, např. v Lurdech, kde je uznávají i nevěřící lékaři, anebo na mnoho uznaných zázraků na přímiluvu svatých.

...dokud mu všechno nebude podrobno

Dosud však není Kristu podrobno všechno. Jeho vláda není ještě dokonána. »Ještě ji napadají moci zla.« (KKC 671) Církev nese podobu tohoto světa ve svých svátostech a zařízeních. Zatím žije mezi *tvorstvem, které dosud sténá, trpí bolest a čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě*. Proto se křesťané zvláště při slavení eucharistie modlí, aby urychlili Kristův návrat, a říkají: *Pane, přijď!* (1 Kor 16,22; Zj 22, 17,20; KKC 671). Ode dne nanebevstoupení je Kristův příchod ve slávě blízký, i když to není naše věc znát *čas a okolnosti, jak je Otec ustanovil* (Sk 1,7; KKC 673). Kristův slavný příchod se může uskutečnit kdykoliv, i když je ještě »pozastavený«.

Slavný Kristův příchod je také nadějí Izraele

V listu Římanům čteme: *Bratři, nechci vás nechat v ne-*

vědomosti, jak je to s tímto tajemstvím, abyste nespolehali na vlastní názor: část Izraele se zatvrdila, dokud nevstoupí do církve pohané v plném počtu, a pak bude zachráněn celý Izrael, jak je to v Písmu... (Řím 11,25n). Příchod oslaveného Mesiáše je totiž v každé chvíli dějin pozastaven, až jej uzná celý Izrael (Řím 11, 26). Jedinně vstup Židů v plném počtu (Řím 11,12) do mesiášské spásy po vzoru plného počtu pohanů umožní Božím lidu dosáhnout Kristovy plnosti (Ef 4,13), v níž Bůh bude všechno všem (1 Kor 15,28; KKC 674).

Kristovo království bude triumfovát teprve *po posledním útoku moci zla* (KKC 680). Církev musí projít poslední zkouškou, která oťese vírou mnohých věřících (675; srov. Mt 24,12; Lk 18,8). **Pronásledování jsou jejím trvalým průvodcem při jejím putování.** Náboženský zmatek navodí u lidí dojem, že vyřešili své problémy, když odpadli od pravdy. Největším náboženským podvodem je **antikristův podvod, tj. falešné mesiášství**, jímž člověk oslavuje sám sebe místo Boha a jeho Mesiáše, který přišel v těle (675).

Každá lidská předpověď Kristova opětovného příchodu je naprosto falešná, a musí být zamítnuta. Předpovědi konstruované na základě prorockých knih (Daniel, Zjevení sv. Jana) jsou rovněž falešné, jmenovitě úvahy kolem tisíciletí (milenarismus, chiliasmus) na základě různých výpočtů, neboť čísla jsou v těchto knihách míněna pouze symbolicky (srov. 676). Pánovo slovo říká zcela jasně: *O tom dni a hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, nýbrž jen Otec* (Mk 13,32). Podobně to opakuje Ježíš po zmrtvýchvstání: *To není vaše věc, abyste věděli čas a okolnosti,*

jak je Otec z vlastní moci ustanovil (Sk 1,7).

Mesiášská naděje není také míněna jen v rámci země. Nevznikne žádný pozemský ráj, který by se uskutečnil v rámci lidských dějin. Až Kristus přijde ve slávě, nastane konec dějin a konec času.

Nebude to také žádný pozemský triumf církve, který by měl nastoupit jako výsledek ustavičného pokroku. Církev bude následovat svého Pána a Spasitele v jeho smrti a zmrtvýchvstání, a tak se projeví sláva Kristova království. Království se uskuteční »Božím vítězstvím nad posledním řáděním zla.« (677) Bude to poslední kosmický ořes tohoto světa, který zahyne. Pak dojde k Božím triumfu nad vzpourou zla v podobě **posledního soudu**.

II. ...soudit živé i mrtvé

»V den soudu na konci světa přijde Kristus ve slávě, aby dovršil konečné vítězství dobra nad zlem, které rostly v průběhu dějin společně jako obilí a koukol.« (681)

»Až přijde oslavený Kristus na konci časů soudit živé i mrtvé, zjeví skryté úmysly srdcí a každému člověku odplatí podle toho, jak přijímal nebo odmítal milost.« (682)

Pastýřský list pro první neděli adventní

Drazí bratři a sestry,

dnešním dnem vstupujeme do doby adventní, v níž liturgicky prožíváme jak starozákonní očekávání příchodu Mesiáše, tak naši přípravu na Vánoce. Zároveň se připravujeme na poslední Pánův příchod. Pro každého z nás však bude důležitý okamžik osobního setkání s ním tváří v tvář ve chvíli našeho odchodu ze světa. Ve všech případech je středem naší pozornosti on, který přichází.

Kdo přichází a s čím ?

Sám Bůh, který je dobro, pravda a láska. Přichází, aby nám dal pocítit svou blízkost, aby ukázal, že je zde pro nás. Prakticky to znamená, že naplní člověka, který se mu otevře, a je v něm zdrojem dobra, pravdy a lásky. Tak se stává pramenem lidského štěstí, které pak vyzařuje z člověka, aby činilo šťastnými i druhé.

Potřebujeme ho?

Každý věřící odpoví, že ano. Ne všichni však touží po jeho příchodu stejně. Mnoho záleží na tom, jak známe svou situaci. Nemocný, který o své vážné chorobě ještě neví, nehledá lékaře. Stupňuje-li se bolest, volá po něm stále úpěnlivěji. Každý z nás má své bolesti, problémy či otázky. Někdy je však neřešíme, protože nemáme odvahu, jindy se nám zdá, že dnes je normální něčím trpět. Někdy to svádíme na druhé jako ten, kdo přestává slyšet a říká, že dnes všichni mluví velice potichu.

Nejvíce mě na Západě šokovalo to, že církev ztratila charakter svědka. Většina křesťanů, které jsem potkala, se ničím neliší od nekřesťanů. Ani sami nevědí, proč jsou křesťany, a nedokážou o své víře nic říct. Oni už nesvítlí, nemají žádnou tvář. Z jejich tváře nelze vyčíst Boží obraz.

Tat'ána Goričeva

K adventu patří pravdivý pohled do našeho nitra a správné pojmenování všeho, co tam najdeme. Udělejme si každý takové vyšetření svého nitra. Pokusme se podívat se na sebe pohledem přísného kritika, asi tak, jako se dovedeme dívat na některé lidi. Nezůstaňme však na povrchu. K správnému léčení je nutné odhalit kořen problému. Nestačí například konstatovat, že někdy nejsem pravdivý. Je třeba rozlišit, jestli zakrývám pravdu proto, abych v očích jiných vypadal dobře – za tím je pýcha, nebo nepřiznávám pravdivě finance, abych se nemusel rozdělit či platit daně – za tím je lakomství, či pravdu zkresluji a druhé vidím příliš černě, protože mému pohledu chybí světlo lásky.

Jak zjednat nápravu ?

Je možné udělat si dobré předsevzetí, jasný závazek a začít trénovat potřebné ctnosti. Možná se můžeme i pochlubit nějakými výsledky. Pokud jsme však opravdoví, vidíme, že naše cesta k cíli dokonalosti je ještě nesmírně dlouhá. Naše síly jsou slabé a čas krátký.

V jednom starém příběhu vypráví babička dětem: „Když chceš ráno v pokoji světlo, nebudeš z něho vynášet tmu, nebudeš rozžít svíci. Otevřeš okenice či vytáhneš roletu a pustíš tam slunce, které venku září.“

Tak člověk, který uzná nedostatek pravdy, dobra a lásky ve svém srdci, nemusí vynášet stíny nelásky a střepy zla, ale otevře se tomu, který přichází jako láska sama.

K adventu patří dobře připravené přijetí svátosti smíření, v níž odhalíme svou slabost a nemoc uzdravujícímu pohledu Božího milosrdenství. Zkusíme-li dotek jeho uzdravující moci a necháme-li se jím prozářit, pak přijde do srdce pravá radost Vánoc, radost z Boha, který dává zakusit svou blízkost.

To budou Vánoce. Bůh novým způsobem vstoupí do našeho života jako skutečný Mesiáš-Vykupitel. Náš život se stane novým, svátečním, bude vidět, že jsme vykoupeni, že už nepatříme sobě, ale tomu, který nám dal nový život. Dále budeme cítit svou slabost, ale nepůjdeme už sami, nýbrž v jeho síle. Vděčnost nás povede k tomu, abychom ukázali, že nemáme srdce z kamene, že na lásku odpovídáme láskou, na nesmírný skutek Božího obdarování odpovíme darováním sebe Bohu i rozdáváním z naplněného srdce lidem kolem sebe.

Někdy se lidé ptají, zda stačí svátost smíření jednou či dvakrát za rok. Svatému, který nehřeší, ano. Kdo je však takový?! Tvrdí-li někdo, že je bez hříchu, je lhář – říká Písmo. Všichni jsme zhřešili a všichni potřebujeme uzdravení. Svůj význam má svátost smíření i tehdy, když nás netíží smrtelné hříchy. Vždyť lékaře také nehledáme jen tehdy, když máme smrtelnou nemoc či těžké zranění. I preventivní prohlídka je důležitá. Správné je otevřít se uzdravujícímu pohledu Božího milosrdenství vždy, když zjistíme, že jsme se od Boží pravdy odklonili, že nemáme světlo Boží moudrosti a nevyzařujeme jeho lásku. Kdo se dobře stará o svou duši a komu záleží na tom, aby Bůh přebýval v něm a skrze něj obdarovával svět, ten obnovuje své otevření se Bohu ve svátosti smíření každý měsíc.

Před Vánoce zvlášť myslíme na děti, kterým chceme připravit radost, a přiznejme si, že se sami těšíme na pohled do jejich rozzářených očí. Nezapomeňme, že i jejich radost je závislá na kráse našeho srdce. Na nás záleží, zda jim dáme zakusit pouze lidskou lásku, či lásku samého Boha, který miluje v nás.

**Můj Bože, já tě prosím!
Chtěl bych se nyní v adventě trochu zklidnit.
Předkládám ti všechny své starosti a úzkosti.
Chci se vzpamatovat a zeptat se, co je důležité a co ne. Bože, pomoz mi najít v adventě cestu k tobě, nauč mě říkat »ano« k tvým plánům, nauč mě důvěřovat ti, ať se stane cokoliv.**

Tak jako o prvních Vánocích Boží láska sestoupila do lidské bídy a proměnila betlémskou stáj ve svatý chrám, tak i o těchto Vánocích Boží láska, která ovládne naše srdce, chce proměnit srdce i těch, kteří jsou od Boha daleko, i těch, kteří jsou na okraji společnosti. Dívejme se kolem sebe tak, abychom se ani v jednom případě nestali překážkou Boží lásce, která skrze nás chce proměňovat svět.

Advent je časem mariánským. Pojdme adventem jako Maria proniknutá Duchem svatým, s Ježíšem pod srdcem. Zastavme se s ním u Alžběty, abychom nabídli pomoc potřebným. Všimněme si nemocných, nezapomeňme na postižené povodněmi v letošním létě, aby jako Alžběta při setkání s námi zakusili přítomnost Ježíše. Ani zachovávání vladařských nařízení a ekonomické starosti ať nás nebrzdí v plnění vůle Boží, jako Marii na cestě do Betléma. Ten, který přichází, je větší než všichni. V něm je naše naděje. On je naší radostí.

Požehnané dny adventního času všem přeje, prosí o vaši modlitbu a vám žehná

arcibiskup Jan

Aspoň trochu pokoje můžeme najít jen tehdy, když jsme připraveni plnit Boží vůli. Nebojím se jeho ran, neboť i v tom nejtrpčím utrpení stále cítím, že je to jeho vlídná dlaň, která mě bije.

Terezie z Lisieux

□ **JanPaveIII.** prohlásil 9. listopadu slavnostně 3 nové blahoslavené: italského biskupa Giovanniho Battistu Scalabrinioho (1839–1905), který se vyznamenal svým apoštolátem a misijním působením mezi italskými vystěhovalci, maďarského biskupa mučedníka Vilmoše Apora (1892–1945), který byl zabit za druhé světové války na Zelený čtvrtek, když bránil svoje svěžené stádo, a konečně mexickou řeholnici Marii Vincenzu Chávez Orozcovou (1867–1949), zakladatelku kongregace Služebnic sv. Trojice a chudých.

□ **»První etickou hodnotou demokracie** je uznání skutečnosti, že lidská osoba je obdařena od Boha důstojností, kterou nesmí narušovat nikdo a nic. Pouhá orientace podle většiny nemůže být vždy a všude posledním a výlučným kritériem jednání. Jsou zde přednější etické a právní základy, které není možno narušovat, aniž by byla narušena sama struktura demokracie.« To jsou slova z poselství, které zaslal Jan Pavel II. 7. iberoamerickému kongresu na téma: *Etické hodnoty demokracie*, který se konal 8. až 9. 11. na ostrově sv. Markéty.

□ **Věvěku 87let zemřel ve Frascati prof. Silvio Accame**, významný historik antického světa, který byl mimo jiné prezidentem Papežské římské akademie pro archeologii.

□ **Kardinál Angelo Sodano** zastupoval Svatý stolec na 29. konferenci Světové organizace pro výživu, která skončila 18. listopadu, kde vystoupil s obsáhlým zásadním projevem. Řekl, že hlad a podvýživa ve světě jsou důsledkem komplexních podmínek nedostatečného rozvoje, chudoby a degradace lidí. Právo na dostatečnou výživu je základním právem člověka. Bída a hlad se mohou stát příčinou napětí, které ohrožuje mír ve světě.

□ **Zdravotní služba společnosti** se nesmí nechat spoutat dynamikou zisku, nýbrž jí má ovládat logika solidarity a lásky. Lékařsko-zdravotní služba je jak službou terapeutickou, tak službou životu. Proto se její vykonavatelé mají pokládat za spolupracovníky samého Boha, který se v Ježíši Kristu projevil jako lékař duše i těla. Pro věřící pracující v oboru zdravotnictví je Ježíš motivací a vzorem každodenního nasazení ve službě strádajícím tělesně i duševně, aby jim pomáhali nalézt uzdravení i konečnou spásu. To jsou úryvky z projevu Jana Pavla II. pro účastníky XII. mezinárodní konference »Církev a zdraví ve světě, očekávání a naděje na prahu r. 2000.«

L'Osservatore Romano

□ **Kancléř Helmut Kohl** zdůraznil ve Wetzlaru před synodem evangelické církve, že výuka náboženství na státních školách je naprostou nezbytností. Je nejen právem církvi, ale i povinností pro stát. Kancléř odsoudil vzrůstající odpor k hodinám náboženství na školách.

□ **Předseda novékoaliční vlády Polska Jerzy Buzek** chce co nejdříve ratifikovat konkordát mezi Polskem a Svatým stolicem. Tento konkordát byl vedle hospodářských otázek prvním bodem zasedání nového polského kabinetu. Buzek je vyznáním evangelík.

□ **Mluvčí jednotlivýchnáboženství** se sešli s představiteli rumunské vlády k projednání nového zákona o náboženství. Jeho součástí je také navrácení majetku, který zabavila komunistická vláda v r. 1948.

□ **Jan Pavel II. chce v březnu 1998 navštívit Nigérii**, a to na pozvání nigerijských biskupů. Prohlásí při té příležitosti za blahoslaveného jedno-

ho řeholníka. Naposledy navštívil papež Nigérii v r. 1982.

□ **Američtí biskupové** připravují rozhodné odmítnutí potratů, které vyhlásí na své listopadové schůzi. Budou protestovat proti rozhodnutí nejvyššího soudu, podle kterého ústava zaručuje svobodu rozhodování o osudu lidského plodu.

□ **Biskup Ljavinec** udělil v Želivě kněžské svěcení »sub conditione« 18 ženatým mužům vysvěceným v podzemní církvi. Tito kněží budou moci působit v pastorační pro řeckokatolické věřící.

Radio Vaticana

□ **Vposelství k účastníkům symposia o antijudaismu řekl Svatý otec**, že špatná interpretace Nového zákona ve vztahu k Židům živila po mnoho staletí nepřátelství k tomuto národu. Antisemitismus je ve své podstatě protikřesťanský. Církev odsuzuje všechny formy genocidy a všechny rasistické teorie, které se snaží genocidy ospravedlnovat. Papež vzpomněl křesťanů, kteří se za nacistické nadvlády postavili po bok pronásledovaných Židů a riskovali při tom svůj vlastní život. Antisemitismus je absolutně odsouzením hodný.

L'Osservatore Romano

□ **Ziniciativy farnosti Povýšení svatého Kříže v Gdyni** bude zde postaven pomník Panny Marie Královny světa. Socha bude umístěna na vysokém sloupu. Jde o kamennou sochu Panny Marie s Ježíškem, která byla nalezena před třemi měsíci. Tuto sochu dali zhotovit před 2. světovou válkou gdynští rybáři z vděčnosti za záchranu života. Během války se ztratila.

□ **10. listopadu** byla podepsána smlouva mezi Izraelem a Vatikánem o právním postavení církve ve Svaté zemi. Svatý stolec nadále pokládá Jeru-

zalém za místo, jehož status musí být garantován zvláštní mezinárodní smlouvou.

□ **Nazasedání francouzských biskupů v Lurdech** řekl biskup Francois Favreau, že přizpůsobení církve nové době neznamená v žádném případě ústupky, které by učinily křesťanství snáze přijatelné, nýbrž naopak vyžaduje prohloubení náboženských znalostí a velké radikální obrácení.

□ **Komité ministrů rady Evropy** schválil 6. 11. dodatkový protokol k Evropské etické konvenci, který zakazuje jakékoliv klonování lidských bytostí.

KAI

□ **Nový rumunský velvyslanec** ve Vatikánu Teodor Baconsky má 34 let. Absolvoval studium pravoslavné teologické fakulty v Bukurešti a získal titul doktora na pařížské Sorboně v oboru srovnávacích dějin náboženství.

□ **Moskevský pravoslavný kněz**, který měl na starosti kontakty patriarchátu s katolickou církví, byl ve svém moskevském bytě nalezen mrtev na následky probodnutí. O motivech vraždy není nic známo.

□ **Na Javěna ostrově Batu** žije 370 »růžových sester«, kterým se tak říká podle jejich hábitu. Otevřely zde 19. klášter trvalé adorace. Sestry zde mají 50 novicek a postulantek.

□ **Jako protiváhu feministicky založeného Svazu katolických žen v Německu** sdružily se účastnice Letní akademie v Diessenu v »Mariánské lize katolických žen«.

SKS

Křesťanský novinář je povinen vychovávat svědomí a respektovat pravdu.

Jan Pavel II.

Co řekli o P. Šuránkovi

Otce Šuránka jsem znala od svých dětských let. Vždy jsem v něm viděla víc než obyčejného člověka: velmi zbožného, moudrého, tichého a pokorného.

Každému, kdo k němu přišel, poradil v těžkostech i bolestech života. Vždy měl pro něho čas. Lidé za ním chodili z celého okolí a svěřovali mu své starosti, neboť se o něm říkalo: je světec, mluví z něho Duch svatý.

Byl tak dobrý, že když mu někdo přinesl do kaple nějaké jídlo, sám je nesnědl, ale dal návštěvníkům. Sám se spokojil pečnými brambory.

Právě z těch jeho ctností vznikla pověst, že je světec. Takové smýšlení mělo u nás o něm půl vesnice. Druhá půlka jej neměla ráda, hlavně strana komunistů. Mně řekl jeden člen KSČ: „Ten musí jít od Antonínka pryč, nebo za ním půjde za chvíli celý kraj.“ Proč jej nenáviděli - za jeho dobrotu a neohroženou víru, kterou na každém kroku zastával?

Marie B., Ostrožská Lhota

Jak vznikla a se vyvíjela „fama sanctitatis“? Otázka, kterou mi kladete, opravdu není snadná. O svatosti P. Šuránka jsem byla od prvního setkání na Sv. Antonínku přesvědčena a nikdy jsem o tom nezapochybovala. Ale je těžké to vyjádřit slovy - asi to byla právě ta skromnost, chudoba, laskavost, pokora, schopnost vcítit se do druhého člověka, pochopit ho, snaha vždy pomoci. Jeho zájem o druhého člověka - o jeho duši - neskončil napsáním dopisu, ale trval léta. Opakovaně se vracel k detailům, které byly

důležité. Byl nesmírně vděčný za každou maličkost. Velmi nápadnou vlastností P. Šuránka bylo i to, že nikdy nedopustil, aby kdokoli v jeho přítomnosti o nepřítomné osobě řekl cokoliv nepříznivého - okamžitě se jí velice rozhodně zastal.

MUDr. Marie S.

Příchodem pana Šuránka na Štramberk došly o něm také pověsti. Já sám jsem navštívil v Blatnici pana Josefa H. a kopec sv. Antonína.

Byli jsme tam moc krásně přijati. Dle lidí, s kterými jsem tam mluvil, byl na Slovácku velmi oblíben a nejvíce jeho kázání.

1. Přejít z kněze na kněze-dělníka, přejít na těžkou fyzickou práci a vyrovnat se s tím, musel být pro něho velkou obětí. Zdůvodňoval: jít příkladem, i když padnu u práce.

2. Láska k lidem byla jeho předností - pro radost bližního dovedl dát poslední. Rád posílal spoluzaměstnancům dopisy k svátkům nebo narozeninám, kdy za ně sloužil mši sv.

3. Velkou zbraní byl osobní příklad, který chybí našim státníkům, skromnost v odívání, ve vystupování. Oblíben od dělníka až po vedoucího oddělení.

4. Nevěděl jsem, že byl zavřený (nemluvil o tom).

5. Bratr byl na ONV v N. Jičíně a tam se ho ptal asi StB, má-li na Štramberku bratra a je-li to ten, co se se zaměstnanci modlí. Měli tedy informace o PŠ.

Václav B., obec Straník

Církevní aktuality

□ Nový rumunský velvyslanec ve Vatikánu Teodor Baconsky má 34 let. Absolvoval studium pravoslavné teologické fakulty v Bukurešti a získal doktorát na pařížské Sorboně v oblasti srovnávacích dějin náboženství. *KAI*

□ **Jerů jezuitským řádě podstoupilo v tomto století 324 členů mučednickou smrt.** Více než tři miliony studentů ze 68 zemí, z nichž více než čtvrtina studovala v jezuitských kolejích, se spojilo v novém hnutí, které chce získat mezinárodní účinnost.

□ **Zastrašlivou sociální ránu** označil Jan Pavel II. lichvaření, a to zvláště v Itálii. Tento zlořád vysává nejen jednot-

livce, ale ruší celé rodiny. Papež vyzval k rozhodnému boji proti bezohlednému vykořisťování chudých.

□ **Kardinál Anastáz Ballester**, který v r. 1988 oznamoval výsledky karbonových testů Turínského plátna, které jeho vznik kladly do středověku, zpochybnil nyní zcela tyto testy a označil turínskou relikvii za pravou.

□ Děti ve Spojených státech mají primát v projevované zbožnosti. 55 % dětí ve věku 7–12 let navštěvuje pravidelně každý týden bohoslužby, z toho 10 % dokonce až čtyřikrát týdně. Ve Velké Británii chodí týdně do kostela 14 % dětí, v Německu a ve Francii jen 8%. *SKS*

ŽENSKÁ KATOLICKÁ KOMUNITA MILES JESU zve všechny mladé ženy na duchovní cvičení na rozpoznání povolání. Začátek je 5. prosince 1997 v 19.00 hod. Konec 7. prosince 1997 ve 13.00 hod. Petrinum, Veverí 15, Brno. Bližší informace na tel. č. 05/41 24 79 88.

Unie křesťanských pedagogů pořádá přednášku Michala Semína na téma: **»LITURGIE PŘED II. Vatikánským KONCILEM A PO NĚM«**

Přednáška se koná v úterý 2. prosince 1997 v 17.45 hod. v klášteře sester voršilek, Ostrovní 11, Praha 1

Sdružení Sursum corda srdečně zve na literárně-hudební pásmo „Život svatého Vojtěcha“, které bude provedeno 12. prosince 1997 v 16.30 hod. v kostele Božského Srdce Páně v Brně - Husovicích.

Střední odb. škola sociální u Matky Boží v Jihlavě – vzdělání pro práci v oblasti sociální péče a výchovy. Informujte se: **Kosmákova 45, 586 01 Jihlava, tel. 066/237 82**

Katolická beseda Kopřivnice pro vás připravila již pátý cyklus přednášek Manželství a rodičovství aneb jak prožít harmonické manželství ve dnech 29. – 30. listopadu 1997 v Katolickém domě v Kopřivnici.

Program: **SOBOTA 29. 11. – 8.00 hod.** – P. Václav Filippec SDB „Manželství jako povolání“ ● **10.00 hod.** MUDr. Jitka Krausová „Partnerské vztahy“ ● oběd ● **13.30 hod.** MUDr. Maria Fridrichová „Plánované rodičovství – nový život v křesťanské rodině“ ● **15.30 hod.** PhDr. Lubomír Štula „Filosofie a teologie manželství“ ● **17.00 hod.** mše svatá v chrámu sv. Bartoloměje ● večere

NEDĚLE 30. 11. ● snídaně ● 9.00 hod zájezd na Hukvaldy, ondřejská pouť s účastí na mši sv. ● prohlídka hradu a obory (návrst kolem 13. hod.) ● 15.00 hod. koncert folkové hudební skupiny Učedníci z H. Králové Katolický dům se nachází téměř v centru města, 5 minut od nádraží ČSD, 20 minut od nádraží ČSAD, parkoviště je přímo před Katolickým domem. Stravování individuálně v restauraci Katolický dům (přímo v budově), ubytování cca 20 minut pěšky na ubytovně Pod lesem, možno dojet autem.

CENY: přednáška – 20 Kč ● autobusový zájezd na Hukvaldy – 30 Kč ● vstupenka na koncert – 30 Kč ● ubytování (nocleh z 29. na 30. 11.) 100 Kč ● možnost snídaně ● stravování individuálně v restauraci za přijatelné ceny 30 až 50 Kč. Bližší informace získáte a přihlásit se můžete na adrese:

Katolická beseda, Štramberská 378, 742 21 Kopřivnice, pí. Blahutová, tel. 0656/407 29 PO – PÁ 8.00 – 15.00 hod. nebo na tel. čísle 0656/80 21 22 – záznamník.

Neděle 30. 11. – 1. neděle adventní – Jer 33,14–16

U někoho stojí v popředí starost o rodinu, u jiného o farnost, společenství, národ... Na každou takovou skupinu se vztahují Hospodinovy sliby. Mohu si některý z nich uvědomit a uznat, že je Bůh splní.

Pondělí 1. 12. – Iz 2,1–5

Stejně pevně, jako stojí hora, stojí Hospodinovo rozhodnutí uskutečnit pro lidi spásu. O tomto odhodlání nemohu nikdy pochybovat, i když se dějí ve světě i v mém životě nejrůznější věci, které mě nenaplnují nadějí. Bůh je silnější než všechno zlo!

Úterý 2. 12. – Iz 11,1–10

Mnoho lidí mne v životě ovlivnilo, přitáhlo, oslovilo. Pro některé jsem se velmi nadchl. Asi každý alespoň trochu v něčem zklamal. Někdo možná i hodně. Rozhodně každý je v zásadě člověk jako já. Je to bída? Mám přece před očima „proutek z pařezu Jišajova“..., na němž spočinul Duch. Ježíše – mou naději, vzor, plnost pravdy... Toho, který nese Duha plnosti.

Středa 3. 12. – Iz 25,6–10a

V životě se věci všelijak střídají. Jednou úspěch, podruhé neúspěch. Jednou hladový, jednou sytý. Smrt vždy na konci, ale skutečně vždy. A přece – Písmo, společenství církve, modlitba, eucharistie – to jsou jiné hostiny než jen lidské hodování. A jsem na ně pozván. Už teď smím ochutnat z toho, čeho bude v Božím království plnost. A mohu se i vysmát smrti. Ten, kdo mě pozval, chce zničit ji – mne ne! Na Ježíšovi vidím, jak to začalo; na Nanebevzaté, jak to má s námi skončit.

Čtvrtek 4. 12. – Iz 26,1–6

Tisíce důvodů ke strachu. Dnes, zítra, za rok... Jistoty zklamávají... Kdo to nezažil? Ale Hospodin je skála... Vnímám, jak na ní stojím? Jak mě podpírá?

Pátek 5. 12. – Iz 29,17–24

Už léta se možná v mém životě, v naší farnosti – rodině – městě nic nezměnilo. Nejdřív na to člověk reaguje třeba vzdorem, pak planými nadějemi, pak rezignací. Bůh – bezmocný? Vůbec ne. Všechno se bude měnit ve mně – v druhých – jen co otevřu (otevřeme, otevřou) dveře. A ukrutník – ten zmizí především ve mně, jestliže se obrátím – pokud se tak už nestalo.

Sobota 6. 12. – Iz 30,19–21

Je to jen zdání, že jsme ve světě – starostech – všedních dnech ztraceni. Jsme přece na Sionu – v církvi – v mystickém těle Kristově. Krista, svého učitele, mohu vidět, slyšet, nechat se jím vést.

Neděle 30. listopadu 1. neděle adventní	- 1. ět.: Jer 33,14-16 Ž: 25,4-5ab,8-9,10+14 2. ět.: 1 Sol 3,12-4,2 Ev.: Lk 21,25-28,34-36	odp.: 1b
Pondělí 1. prosince férie	- 1. ět.: Iz 2,1-5 Ž: 121,1-2,3-4a,8-9 Ev.: Mt 8,5-11	odp.: 1
Úterý 2. prosince férie	- 1. ět.: Iz 11,1-10 Ž: 71,2,7-12-13,17 Ev.: Lk 10,21-24	odp.: slov. 7
Středa 3. prosince památka sv. Františka Xaverského, kníže	- 1. ět.: Iz 25,6-10a Ž: 22,1-3a,3b-4,5,6 Ev.: Mt 15,29-37	odp.: 6cd
Čtvrtek 4. prosince férie	- 1. ět.: Iz 26,1-6 Ž: 117,1+8-9,19-21,25-27a Ev.: Mt 7,21,24-27	odp.: 26a
Pátek 5. prosince férie	- 1. ět.: Iz 29,17-24 Ž: 26,1,4,13-14 Ev.: Mt 9,27-31	odp.: 1a
Sobota 6. prosince férie nebo nez. pam. sv. M. Ikušské	- 1. ět.: Iz 30,19-21,23-26 Ž: 146,1-2,3-4,5-6 Ev.: Mt 9,35-10,1,5-8	odp.: Iz 30,18

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	30.11.	1.12.	2.12.	3.12.	4.12.	5.12.	6.12.
Antifona	42	42	42	1722	42	42	42
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	42	42	42	1723	42	42	42
Antifony	46	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	46	50	54	1724	60	63	66
Antifona k Zach. kantiku	47	51	54	1724	60	64	66
Prosby	47	51	54	1724	60	64	67
Záv. modlitba	48	51	55	1602	61	64	67
Modlitba během dne:							
Hymnus	43	43	43	43	43	43	43
Antifony	48	51	848	58	61	64	67
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	48	52	55	58	61	64	67
Záv. modlitba	48	51	55	1602	61	64	67
Nešpory: SO							
Hymnus	41	41	41	41	1727	41	41
Antifony	45	49	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	45	49	53	56	1730	62	65
Ant. ke kant. P. M.	45	49	53	56	1731	62	65
Prosby	46	50	53	56	1731	62	66
Záv. modlitba	48	48	51	55	1602	61	64
Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260
							1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Novinky
MCM

EVIČKA

(obj. č. 721)

Josef Janšta

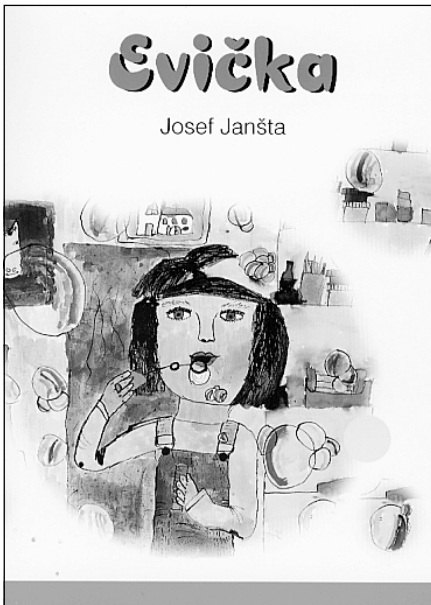
Knížka „Evička“ vznikla na přání konkrétního děvčátka jako protějšek dnes již velmi rozšířeného a populárního „Tomáška“. I zde se setkáme s obyčejnou rodinou, prožíváme s ní všední i sváteční události, jsme vtaženi do jejich problémů, poznáme sílu žitého křesťanství, které se otevírá okolí a přijímá ty, kterým doma chybí láska.

S prvňáčkou Evičkou a jejími sourozenci prožijeme prázdninová dobrodružství, školní příhody, advent, Vánoce, půst, Velikonoce.

Autor věří, že se kniha dostane především do rukou rodičů, kteří ji budou s dětmi číst. Vždyť chvíle před spaním při společné četbě patří k nezapomenutelným prožitkům dětí.

Dílko je vhodným vánočním dárkem pro děti od pěti do deseti roků.

Brož., A5, 144 stran, 54 Kč

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenku na zaplacení.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

**Placeno převodem
706 035**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Váček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Podáván noviny pro Slovenskou republiku a správu pošt v Ostravě č.j.: 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky výtisků administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání noviny pro Slovenskou republiku, Bratislava, č.j.: 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protišestní redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.